

PROGRAMA

L'estiu calorós | 2003 | 1 min 17 s

Música: inici de la Simfonia núm. 5 de Valentin Silvestrov

L'escolta dels 46 minuts de la Simfonia núm. 5 de Silvestrov transporta a un univers de pures i intenses emocions en un espai amb cels i prats propis. Hauria estat un somni treballar-la sencera, però al mateix temps un desig del tot inassolible per la seva durada i la meua inexperiència. Agafar directament un fragment i tallar-lo també era impensable, ja que els temes apareixen després d'un llarg procés. L'única possibilitat era agafar el començament i tallar en un punt en què l'orquestra gairebé arriba al silenci, poc més d'un minut però ben representatiu. Vaig decidir partir d'un quadre del també ucraïnès Iosif Shkolnik, Composició abstracta, per la seva directa invitació al moviment, i així concentrar-me exclusivament en el moviment i la transformació.

L'espera | 2009 | 3 min 31 s

Música: Xavier Maristany

Maristany va proposar al CCCB canviar la sintonia d'espera telefònica, que en aquells dies era de Bach. La proposta va ser acceptada i la sintonia es va mantenir durant anys. Volia treballar la correspondència entre timbres sonors i formes visuals quan un dia vaig trucar al CCCB per demanar una informació; per sort, em van deixar en espera prou temps per adonar-me que allò era justament el que estava buscant.

El pedal inicial inaugurava un terreny i una oposició, un esforç que vaig relacionar amb l'esfera avançant en pujada; el creixement d'un ésser amb pues, fulla i flor, resolt i dinàmic, va sorgir del conjunt tímbric inicial, amb l'ajut de l'esfera blanca. A poc a poc vaig anar trobant formes i moviments que s'adeien a cada sonoritat, llengüetes metàl·liques, ingravidesa, veu ritmada, desplegament i replegament sobtat de gotes d'aigua, l'emergir d'una criatura del subsòl marí, la frisança del temps, l'equilibri i finalment el brogit nocturn de la ciutat resolt a manera de bodegó. Els dies que hi vaig estar treballant els vaig viure com dins un somni.

Divertiment | 2009 | 3 min 04 s

Personatges: Dani Ensesa, Música: «Charleston», de Django Reinhardt

El 2008 vaig anar a l'exposició de l'amic i veí Dani Ensesa, a Can Sisteré, amb ganes de trobar una idea engrescadora, donat que el pintor estava obert a cedir la seva obra per ser animada. Hi havia una obra del 2002, Un senyor de Cardedeu, que es va revelar com un abecedari de personatges.

Divertiment és un entreteniment, possible gràcies a la capacitat del pintor d'observar el món que l'envolta amb curiositat, afecte i sentit de l'humor. Per animar les grafies de la pintura vaig escollir un tema de Django Reinhardt pel seu ritme i alegria, vaig retirar els personatges i un a un van anar entrant a escena al seu ritme. Al minut 2 i 10 segons podem veure el quadre original, després els personatges es barregen i es mouen conjuntament, com ho fan els passejants de Ciutat Vella quan fa bo i s'aglomeren al voltant d'un músic de carrer...

Sonades de la calor del foc | 2010 | 4 min 26 s

Música: IV moviment de les Sonades de la calor del foc, de J. M. Mestres Quadreny

El 2009 vaig assistir a l'homenatge a J. M. Mestres Quadreny a l'Auditori de la Pedrera. Volia treballar l'aleatorietat musical. Això implicava deixar l'animació digital clàssica i escriure codi per generar processos visuals. Vaig escollir el IV moviment de les Sonades de la calor del foc per la seva contundència.

El compositor utilitza l'aleatorietat per a les freqüències al llarg de les tres parts del moviment. En la primera vaig representar cada instrument construint un conjunt de rectangles que van variant aleatòriament les seves proporcions individuals. És un mecanisme capaç de generar indefinidament proporcions diferents sense repetir-se. Després d'un pont s'arriba a un episodi de contrastos dinàmics extrems. Aquí la tècnica d'animació es basa en comportaments físics i

els cubs es mouen com guspies en un incendi clos i amb turbulències. A la llarga part final hi ha una anada cap al silenci i una tornada a la massa sonora inicial, i els silencis entren aleatòriament fins a arribar al silenci total per després simètricament retornar a l'origen.

Geometria | 2011 | 4 min 10 s

Poema: Anna Tortajada; música: Imma Udina, Voz: Anna Subirana

Feia temps que volia treballar sobre un poema i l'Anna Tortajada em va passar uns poemes que havia escrit feia anys, entre els quals hi havia Geometria. L'animació està feta amb eines ben senzilles. Un treball que m'agrada i que està present en aquestes primeres animacions és enllaçar les idees sense talls. Lligar un desenvolupament visual amb el següent implica restriccions. Sovint vull anar a una composició que està lluny del lloc on em trobo i em sembla impossible trobar-ne el lligam. En canvi, aquesta limitació acaba convertint-se en un procés en el qual es troben progressions inesperades. Molt sovint, l'error més fortuït obre portes.

Primer vaig fer l'animació, quan va estar acabada l'Anna Subirana la va recitar i finalment l'Imma Udina va fer la música.

Un sourire | 2016 | 7 min 20 s

Música: Un sourire, d'Olivier Messiaen

Des de jove he sentit una gran atracció per la música i la figura d'Olivier Messiaen, el compositor i ornitòleg que escoltava els colors i veia la música. Vaig triar Un sourire tot i sabent que la profunditat de la seva música queda fora de les meves possibilitats, però amb el plaer assegurat de submergir-me en el seu llenguatge i buscar sota la seva influència.

El visual comença amb l'atenció sobre la melodia, els trítors de l'inici donen peu al traç del triangle que progressa fins al passatge rítmic, que és el pas de l'absència del temps o del temps etern a la realitat, de la geometria al color... A partir d'aquí la meua voluntat va ser treballar la profunditat harmònica amb masses de color, tot seguint el discurs íntim de la melodia, amb els seus dubtes i contradiccions, excepte en el passatge en què la càmera pren la paraula.

Estudi cromàtic | 2018 | 2 min 54 s

Música: Preludi I (BWV 846) de J. S. Bach

He intentat treballar aquest Preludi de moltes maneres des de fa molt de temps, mirant d'equilibrar el discurs horitzontal amb el color vertical de cada acord. Finalment he acabat fent un treball cromàtic, compàs a compàs. El blanc inicial m'ha servit per arrencar i per acabar. He establert els blaus-verds per als acords de do major i els vermells-grocs per als de sol major, buscant intuïtivament els camins per anar d'una banda a l'altra. No crec en una correspondència fixa entre notes i colors, trobo més real escoltar la pròpia intuïció i obrir-se a la imaginació, malgrat el vertigen que genera haver de triar.

La càmera no té perspectiva i emmarca un espai de dues dimensions, les notes més greus a sota i a sobre les més agudes, tal com ho fa la partitura, encara que no sempre hi ha representades les cinc veus. He dubtat molt sobre la direcció que pren l'energia del so i finalment el present ha quedat a la dreta i l'estela de la memòria es va dibuixant cap a l'esquerra.